

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Marie Součkové a soudců JUDr. Jaroslava Vlašína a JUDr. Milana Kamlacha v právní věci žalobkyně: **M. Č.**, zastoupené JUDr. Petrem Knoblochem, advokátem se sídlem Skřetova 25, Plzeň, proti žalované: **Česká správa sociálního zabezpečení**, se sídlem Křížová 25, Praha 5, proti rozhodnutí žalované ze dne 24. 2. 2006, č. X, o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 23. 10. 2007, č. j. 16 Cad 113/2006 - 38, ve znění opravného usnesení ze dne 3. 3. 2008, č. j. 16 Cad 113/2006 - 77,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se zamítá.**
- II. Žalovaná **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Odměna advokáta JUDr. Petra Knoblocha **se určuje** částkou 1904 Kč. Tato částka mu bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do šedesáti dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

Odůvodnění:

Rozhodnutím žalované ze dne 24. 2. 2006, č. X, byla zamítnuta žádost žalobkyně (dále též „stěžovatelka“) o plný invalidní důchod pro nesplnění podmínek podle § 38 zákona č. 155/1995 Sb., o důchodovém pojištění, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o důchodovém pojištění“). V odůvodnění žalovaná uvedla, že podle posudku lékaře Okresní správy sociálního zabezpečení Plzeň – jih ze dne 22. 12. 2005 není žalobkyně plně invalidní, nýbrž toliko částečně invalidní, neboť v důsledku dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu poklesla její schopnost soustavné výdělečné činnosti pouze o 50 %.

Podle § 39 zákona o důchodovém pojištění je pak plně invalidní pojištěnec, jestliže z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu poklesla jeho schopnost soustavné výdělečné činnosti nejméně o 66 %. O nároku na částečný invalidní důchod žalovaná vydala téhož dne rozhodnutí č. II.

Krajský soud v Plzni rozsudkem ze dne 23. 10. 2007, č. j. 16 Cad 113/2006 - 38, ve znění opravného usnesení ze dne 3. 3. 2008, č. j. 16 Cad 113/2006 - 77, zamítl žalobu proti tomuto rozhodnutí žalované. Soud uvedl, že podle posudkových závěrů Posudkové komise Ministerstva práce a sociálních věcí, byla rozhodujícím zdravotním postižením žalobkyně chronická bronchitis se středně těžkou obstrukcí v periferních dýchacích cestách. Míra poklesu schopnosti soustavné výdělečné činnosti žalobkyně byla stanovena podle kapitoly VIII, oddílu B, položky 5, písm. b) vyhlášky č. 284/1995 Sb. z možných 30 až 60 % hodnotou 50 %. Nad horní hranici míry poklesu schopnosti soustavné výdělečné činnosti nebyla míra poklesu navýšena podle § 6 odst. 4 citované vyhlášky. Žalobkyně není postižena žádnou z chorob, pro kterou by musela vykonávat soustavnou výdělečnou činnost jen za zcela mimořádných podmínek, netrpí ani žádným postižením uvedeným v příloze č. 3 k vyhlášce č. 284/1995 Sb. Žalobkyni se tedy nepodařilo prokázat, že by k datu vydání rozhodnutí žalované byla plně invalidní. Soud proto nepřisvědčil žalobním námitkám, že žalobkyně je plně invalidní, že byl její zdravotní stav nesprávně posouzen a na základě nesprávně posouzeného zdravotního stavu učiněn nesprávný závěr o stupni invalidity. Posudková komise Ministerstva práce a sociálních věcí, z jejíhož posudku soud vyšel, zasedla v řádném složení za účasti odborníka z oboru interny, žalobkyně byla komisí vyšetřena. Soud neměl pochybnosti o úplnosti, přesvědčivosti, logičnosti a celistvosti posudkových závěrů. Zdravotní stav žalobkyně i zhodnocené výsledky a vyšetření komise v posudku podrobně popsala. Komise v posudku zdůvodnila, z jakého důvodu volila míru poklesu schopnosti soustavné výdělečné činnosti podle VIII, oddílu B, položky 5, písm. b) vyhlášky č. 284/1995 Sb. a nikoliv podle písm. c), neboť postižení žalobkyně neodpovídá těžkému stupni postižení dýchacích cest. Soud zamítl doplnění posudku výsledkem plicního vyšetření pro nadbytečnost, neboť se jedná o zprávu s časovým odstupem po datu vydání napadeného rozhodnutí č. I ze dne 24. 2. 2006. Ze všech uvedených důvodů soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

Ve včasné kasační stížnosti stěžovatelka uvedla, že její zdravotní stav je špatný a požádala o nové vyšetření zdravotního stavu, neboť je těžce nemocná. Lékař Okresní správy sociálního zabezpečení Plzeň – jih a posudek Posudkové komise ji shledaly toliko částečně invalidní, ačkoliv obdrželi veškeré podklady; tím se stěžovatelka cítí být poškozená. V doplnění kasační stížnosti zástupce stěžovatelky uvedl, že soud při rozhodování nezvážil plně všechny skutkové otázky, pro které jsou podklady i ve správním spise. Stěžovatelka má za to, že nebylo zhodnoceno její pracovní postavení, kdy zejména s přihlédnutím k dokumentu označenému jako pracovní rekomandace je její pracovní schopnost značně omezena, což je obsaženo i v posudku posudkové komise Ministerstva práce a sociálních věcí ze dne 19. 6. 2006. Stěžovatelka je přesvědčena, že s ohledem na své pracovní omezení měla být hodnocena jako plně invalidní a proto měl krajský soud vyhovět podané žalobě. Pokud jde o den doručení napadeného rozhodnutí stěžovatelce, zástupce stěžovatelky uvedl, že dnem doručení rozhodnutí je 1. 11. 2007. Stěžovatelka je přesvědčena, že jsou dány důvody kasační stížnosti podle § 103 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s. a navrhla, aby rozsudek Krajského soudu v Plzni ze dne 23. 10. 2007, č. j. 16

Cad 113/2006 - 38, ve znění opravného usnesení ze dne 3. 3. 2008, č. j. 16 Cad 113/2006 - 77, byl zrušen a věc vrácena tomuto soudu k dalšímu řízení.

Vyjádření žalované ke kasační stížnosti nebylo podáno.

Kasační stížnost je podle § 102 a násl. s. ř. s. přípustná a stěžovatelka v ní namítá důvody podle § 103 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s.; rozsahem a důvody kasační stížnosti je Nejvyšší správní soud podle § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s. vázán. Nejvyšší správní soud přitom neshledal vady podle § 109 odst. 3 s. ř. s., k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

Kasační stížnost není důvodná.

První důvod kasační stížnosti je uveden v § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., podle něhož lze kasační stížnost podat z důvodu nezákonnosti spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení. Nesprávné posouzení právní otázky spočívá v tom, že je na správně zjištěný skutkový stav aplikována nesprávná právní norma, popřípadě je aplikována správná právní norma, která je však nesprávně vyložena. Stěžovatelka je přesvědčena o tom, že je plně invalidní, a vytýká posudku posudkové komise, že její zdravotní stav ohodnotila toliko jako částečnou invaliditu. Nejvyšší správní soud však neshledal v právním posouzení ze strany žalované a soudu prvního stupně žádného pochybení. Pokud posudkové závěry pořízené ve správním řízení i v řízení před soudem prokázaly toliko částečnou, a nikoliv plnou invaliditu žalobkyně, postupovala žalovaná správně, pokud žalobkyni nepřiznala plný invalidní důchod pro nesplnění podmínek podle § 38 zákona o důchodovém pojištění. Krajský soud pak postupoval v souladu se zákonem, jestliže žalobu jako nedůvodnou zamítl. Za situace, kdy pokles schopnosti soustavné výdělečné činnosti žalobkyně nepřesáhl 66 %, a současně žalobkyně není postižena žádnou z chorob, pro kterou by musela vykonávat soustavnou výdělečnou činnost jen za zcela mimořádných podmínek, nemohl jí být přiznán plný invalidní důchod. Důvod kasační stížnosti podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. proto není dán.

Další důvod kasační stížnosti je uveden v § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s., podle něhož lze kasační stížnost podat z důvodu tvrzené vady řízení spočívající v tom, že skutková podstata, z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, nemá oporu ve spisech nebo je s nimi v rozporu, nebo že při jejím zjišťování byl porušen zákon v ustanoveních o řízení před správním orgánem takovým způsobem, že to mohlo ovlivnit zákonnost a pro tuto důvodně vytýkanou vadu soud, který ve věci rozhodoval, měl napadené rozhodnutí správního orgánu zrušit. Stěžovatelka namítá, že žalovaná pochybila, jelikož v posudku nebylo dostatečně přihlédnuto k její pracovní rekomandaci, přičemž s přihlédnutím k pracovním omezením by žalobkyně musela být shledána plně invalidní. V záznamu o jednání pořízeném Okresní správou sociálního zabezpečení Plzeň - jih dne 22. 12. 2005 je uvedeno, že žalobkyně trpící chronickou bronchitidou se středně těžkou obstrukcí v periferních dýchacích cestách je neschopna těžké fyzické práce v prašném prostředí, v riziku výparů, v nepříznivých klimatických podmínkách, v chladu, vlhku a že je schopna lehčí práce s uvedeným omezením. Stejného znění byla i pracovní rekomandace vydaná Okresní správou sociálního zabezpečení Plzeň - jih dne 28. 12. 2005. Nejvyšší správní soud odkazuje na svůj rozsudek ze dne 19. 5. 2004, č. j. Ads 37/2003 - 92, publikovaný

jako č. 731/2005 Sb. NSS, podle něhož „*není úkolem posudkové komise Ministerstva práce a sociálních věcí určovat zcela konkrétní zaměstnání, která je schopen účastník řízení vykonávat, ale postačí vymezit v obecné rovině okruh takovýchto zaměstnání*“. Nejvyšší správní soud tedy neshledal pochybení žalované ani soudu prvního stupně při hodnocení pracovní rekomandace žalobkyně. Důvod kasační stížnosti podle § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. tedy není dán.

Ze všech uvedených důvodů proto Nejvyšší správní soud kasační stížnost jako nedůvodnou zamítl (§ 110 odst. 1 s. ř. s.). Z důvodu nadbytečnosti Nejvyšší správní soud nevyhověl návrhu žalobkyně, aby byl opětovně zkoumán její zdravotní stav. Podotýká se, že v případě zhoršení zdravotního stavu může žalobkyně opětovně podat žádost o přiznání plného invalidního důchodu.

O nákladech řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1 a 2 s. ř. s., neboť neúspěšné žalobkyni náhrada nákladů řízení nepřísluší a žalované v dané věci náhradu nákladů řízení nelze přiznat. Stěžovatelce byl pro toto řízení před soudem ustanoven soudem zástupcem advokát; v takovém případě platí hotové výdaje a odměnu za zastupování stát (§ 35 odst. 8 s. ř. s., § 120 s. ř. s.). Soud proto určil odměnu advokáta částkou 2 x 500 Kč za dva úkony právní služby – první poradou s klientkou včetně převzetí a přípravy zastoupení a doplnění kasační stížnosti ze dne 23. 1. 2008 a 2 x 300 Kč paušální náhrady hotových výdajů, v souladu s § 9 odst. 2, § 7, § 11 odst. 1 písm. b) a d) a § 13 odst. 3 vyhlášky č. 177/1996 Sb., ve znění pozdějších předpisů. Protože advokát soudu doložil, že je plátcem daně z přidané hodnoty (dále jen „daň“), zvyšují se náklady řízení o částku odpovídající dani, kterou je advokát povinen odvést z odměny za zastupování a z náhrad hotových výdajů podle zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty (§ 35 odst. 8 s. ř. s.). Částka daně vypočtená podle § 37 písm. a) a § 47 odst. 3 zákona č. 235/2004 Sb. činí 304 Kč; odměna advokáta navýšená o daň tedy činí 1904 Kč. Zástupci žalobkyně se tedy přiznává celková náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti ve výši 1904 Kč. Tato částka mu bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do šedesáti dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 23. dubna 2008

JUDr. Marie Součková
předsedkyně senátu